

Regeringen vil altså, i øvrigt i lighed med andre europæiske lande, foretage en udfasning af bevillingerne til de nye Øststøtteprojekter. Det fremgår klart af regeringens strategi og af regeringens svar på en række spørgsmål fra medlemmer af Folketinget. Men dybest set er det en god nyhed. Det afspejler jo, at de central- og øst-europæiske lande efter en imponerende indsats nu er nået så langt, at de kan optages i EU, og som bekendt vil netop udvidelsen være hovedprioriteten under det danske formandskab.

Begrundelsen er altså ligetil: lykkes det at få landene optaget som medlemmer af EU, vil behovet for bilateral støtte til de nye medlemslande bortfalde, og de vil i stedet modtage en omfattende støtte fra bl.a. EU's strukturfonde – ja, de vil endda modtage mange gange større støtte, end de får i øjeblikket. Den danske bilaterale indsats vil altså blive afløst af bistand til landene gennem EU.

Kl. 19.35

For at muliggøre dette vil bl.a. Danmarks bidrag til EU blive forøget, så man kan sige, at pengene flytter med landene ind i EU. Regeringen har derfor med den nye strategi for Øststøtten, hvad man med rimelighed må kunne forvente af en regering, forholdt sig ansvarligt til den ændrede virkelighed i Europa.

Det er baggrunden for, at regeringen lægger op til at afsætte færre midler til at igangsætte nye Øststøtteprojekter, end der var afsat på den tidligere regerings finanslovsforslag for 2002. Men lad mig også gentage, at de samlede danske aktiviteter i Central- og Østeuropa altså skønnes at blive på samme niveau, ja, endda lidt højere i 2002 og 2003, end de var i 2001.

Lad mig så endelig gentage, at regeringen vil indlede en drøftelse med Folketingets partier af den såkaldte Mifresta-ramme med henblik på fremtidig støtteaktiviteter efter EU's udvidelse.

Forhandling

Jeppe Kofod (S):

Først vil jeg sige tak til statsministeren for besvarelsen, selv om den måske ikke indeholdt meget nyt i forhold til debatter, vi tidligere har haft her i salen om samme emne.

Så vil jeg sige, at Danmark siden Murens fald har støttet landene i Øst- og Centraleuropa i deres bestrebelsers på at udvikle demokratiet og markedsøkonomien.

Regeringer med fremsyn og udsyn har op gennem 1990'erne forstærket denne indsats, bl.a. i erkendelse af det enorme behov for miljøsindsatser og støtte til udvikling af demokratiske samfund, herunder civilsamfundet.

Vi har i et bredt forlig tilbage i 1999 fastsat et mål om, at Mifresta-rammen, hvori også Øststøtten indgår, når et niveau på 0,5 pct. af BNI i 2005, netop for at styrke den i øvrigt meget roste danske miljø-, freds- og stabilitetsindsats i verden.

Socialdemokratiet er fra starten konsekvent gået forrest i indsatsen i Øst- og Centraleuropa for at vise, at kold krig er blevet afløst af varmt venskab, og at vi vil et helt og ikke et delt Europa. Vi har set, at den bilaterale Øststøtte, især miljøstøtten, har foranlediget over 1.200 projekter, og vi har med de investeringer, vi har foretaget, måske fået pengene fire til fem gange tilbage, ud over at vi har fået et bedre miljø.

Men når vi i dag debatterer den bilaterale danske Øststøtte, handler det måske ikke så meget om det kritisable i, at vi nu har en regering, der skærer i den danske indsats til naboerne i Øst- og Centraleuropa i forhold til miljøstøtten. Det kan vel næppe være overraskende for nogen efterhånden, hverken folk i dette Ting eller uden for, at mange er skuffede over denne sørgelige realitet, især i en situation, hvor Danmark står foran et EU-formandskab og foran en historisk udvidelse af Den Europæiske Union.

Nej, sagen handler måske mere om troværdighed. Det var i hvert fald fra begyndelsen ganske utroværdigt at benægte og fordreje fakta for blot at dække over en forkert politik og ikke modsige, hvad man tidligere havde lovet, og lad mig give to konkrete eksempler på dét:

I et interview til Berlingske Tidende den 3. marts 2002 benægtede statsministeren, at Øststøtten skulle beskæres, og han sagde: »... vi er i gang med en analyse, som vil munde ud i en øget indsats, ikke en mindre.«

Og det andet konkrete eksempel var til Ritzau den 23. april 2002. Da afviste statsministeren igen kategorisk ved offentliggørelsen af den nye Øststøttestrategi, at der skulle være tale om besparelser.

Fupnummeret til trods er de tørre tal i regeringens Øststøttestrategi følgende: Den nye regering nedskærer dansk bilateral Øststøtte med 860 mio. kr. hvert år i 2002 og 2003, det vil sige med 1,7 mia. kr. i forhold til den tidligere regerings finanslovsforslag fra august 2001. Det betyder med andre ord, at den nye regering kun af-